

## USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Zdeňka Sajdla a soudců JUDr. Jana Kolby a JUDr. Michaela Pažitného, Ph.D., ve věci žalobců: **a) Jan Eliáš**, narozený 27. 6. 1944, bytem Praha 1, Jungmannova 19/7, **b) Luděk Eliáš**, narozený 31. 5. 1951, bytem Ostrov, Jungmannova 1257, **c) Miroslav Eliáš**, narozený 16. 10. 1959, bytem Ostrov, Jáchymovská 809, všech zastoupených JUDr. Martinem Purkytem, advokátem se sídlem Praha 5, náměstí 14. října 13, proti žalované: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, o nahrazení projevu vůle, vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 7 C 278/2018, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 6. 2021, č. j. 22 Co 287/2021-792, t a k t o :

I. Dovolání **se odmítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 17 148,12 Kč k rukám advokáta JUDr. Martina Purkyta, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

### Odůvodnění:

Okresní soud v Českém Krumlově (dále též jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 14. 12. 2020, č. j. 7 C 278/2018-691, ve výroku I rozhodl tak, že se řízení zastavuje v části, v níž se žalobci domáhali nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s nimi smlouvu o bezúplatném převodu pozemků identifikovaných v uvedeném výroku, ve výroku II nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále též jen „zákon o půdě“), a to pozemku parcelní číslo 893/3 v katastrálním území Cetviny, obci Dolní Dvořiště, pozemku parcelní číslo 2843/5 v katastrálním území Malčice-Osek, obci Přídolí, pozemků parcelní číslo 58/23, parcelní číslo 58/25 a parcelní číslo 58/27 v katastrálním území a obci Malonty a parcelní číslo 1457/2 v katastrálním území Tichá, obci Dolní Dvořiště. Ve výroku III soud prvního stupně rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi jeho účastníky a ve výroku IV o náhradě nákladů řízení státu.

K odvolání žalované Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „odvolací soud“) rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II potvrdil (výrok I), změnil jej ve výroky III a IV (výroky II a III) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok IV).

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná v plném rozsahu dovoláním, jehož přípustnost dovozovala z toho, že rozsudek odvolacího soudu je založen na otázkách

hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Pochybení odvolacího soudu při vyřešení otázky hmotného práva spatřovala dovolatelka především v jeho závěru o liknavém a svévolném postupu žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců v situaci, kdy žalobci původně souhlasili s oceněním svých nároků žalovanou a žádost o přecenění podali až dne 23. 7. 2018, tedy necelý měsíc před podáním žaloby, aniž vyčkali výsledku prověření správnosti ocenění. V tomto směru se podle názoru žalované ocitlo dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2772/2015 a dále s usnesením Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3370/19. Dále dovolatelka zpochybnila správnost právního posouzení provedeného odvolacím soudem stran charakteru a hodnoty části odňatých pozemků (PK číslo 12 a PK číslo 515 v katastrálním území Libeň a Střížkov), neboť tyto pozemky, resp. jejich části, nebyly podle názoru žalované odňaty za účelem výstavby. V této souvislosti mimo jiné namítá, že všechny pozemky nelze ocenit jako pozemky stavební či pozemky určené pro stavbu jen proto, že se nachází v zastavěném území obce (tzv. intravilánu) a nelze je hodnotit podle stavu ke dni 24. 6. 1991, nýbrž ke dni jejich přechodu na stát (tedy k roku 1949). Konečně dovolatelka zpochybnila neprovedení srážky ve výši 60 % z hodnoty pozemku PK číslo 515 z toho důvodu, že tento pozemek byl součástí samostatného sídla, resp. části obce, které není s obcí stavebně srostlé. Žalovaná má za to, že soudy obou stupňů zcela nekriticky převzaly závěry znaleckých posudků Ing. Zdeňka Tomíčka a Ing. Petra Neradila, a proto jsou v rozporu s dosavadní judikaturou dovolacího soudu týkající se způsobu hodnocení důkazů (např. s usnesením sp. zn. 28 Cdo 430/2018 či rozsudkem sp. zn. 28 Cdo 5138/2014).

Žalovaná navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudky jak odvolacího soudu, tak i soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dále též navrhl, aby Nejvyšší soud odložil právní moc rozsudku odvolacího soudu, čemuž bylo vyhověno usnesením ze dne 6. 10. 2021, č. j. 28 Cdo 2770/2021-872.

Žalobci k dovolání žalované nejprve uvedli, že podle jejich názoru není dovolání přípustné. Dále se obsáhle vyjádřili k jednotlivým dovolacím důvodům s tím, že ve vztahu k otázce liknavosti a svévole podle jejich názoru žalovaná napadá správnost v řízení provedených důkazů a že závěry soudu prvního stupně a soudu odvolacího nejsou v tomto směru nepřiměřené učiněným skutkových zjištěním. Taktéž ve vztahu k závěrům ohledně charakteru a hodnoty odňatých pozemků mají žalobci za to, že tyto závěry odvolacího soudu jsou správné a že dovolání žalované vychází z jiného skutkového stavu, než z jakého vycházel odvolací soud. Ani při hodnocení znaleckých posudků nelze soudům nižších stupňů podle žalobců ničeho vytknout, nadto žalovaná svými argumenty napadá správnost hodnocení v řízení provedených důkazů, což však není otázka právní, ale otázka skutkových zjištění.

Žalobci navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání žalované odmítl, případně zamítl, a aby jí uložil nahradit náklady žalobců vzniknuvší jim v dovolacím řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů – dále „o. s. ř.“) o dovolání rozhodl podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srovnej čl. II, bod 2. zákona č. 296/2017 Sb.). Po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, u něhož to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), a že bylo podáno v zákonné lhůtě oprávněnou osobou – žalovanou (§ 240 odst. 1, věta první, o. s. ř.), za niž jedná osoba s právnickým vzděláním [§ 241 odst. 2 písm. b) o. s. ř.], zabýval se tím, zda je dovolání přípustné.

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolací soud dospěl k závěru, že dovolání v daném případě není přípustné, neboť právní posouzení věci napadeným rozsudkem odvolacího soudu je souladné s ustálenými judikaturními závěry odvolacího soudu.

Ve vztahu k problematice liknavosti či svévole žalované při uspokojování restitučních nároků osob oprávněných, jako jedné z podmínek úspěšnosti žaloby na nahrazení projevu vůle žalované s vydáním konkrétních vhodných pozemků, Nejvyšší soud opakovaně zdůraznil, že zjišťování a hodnocení rozhodujících skutečností o krocích oprávněné osoby, jakož i postupu žalované nebo jejího předchůdce (Pozemkového fondu ČR) je především otázkou skutkových zjištění, jejichž nalézání je úkolem soudů nižších stupňů. Při přezkumu právního posouzení v dovolacím řízení se Nejvyšší soud zabývá již jen tím, nejsou-li úvahy soudu o tom, zda se jednalo o postup liknavý, diskriminační, nebo nesoucí znaky libovůle či svévole, nepřiměřené (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, či usnesení téhož soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1787/2015, a ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015). Vady skutkových zjištění přitom dovolacímu přezkumu podrobit nelze a otázky skutkové tak nemohou založit přípustnost dovolání.

Nejvyšší soud ve své judikatuře rovněž konstantně dovozuje, že závěr o liknavosti lze učinit zejména v případě, že žalovaná bez ospravedlnitelného důvodu ztěžuje uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným způsobem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nebo nesprávným ohodnocením nároku, tedy nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016, nebo ze dne 7. 7. 2020, sp. zn. 28 Cdo 1189/2020, nebo ze dne 27. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3138/2020).

Závěr odvolacího soudu stran liknavosti žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců tudíž nelze v souzeném případě označit za nepřiměřený, vycházel-li ze zjištění učiněných soudem prvního stupně, že nároky žalobců byly uplatněny již v roce 1992, rozhodnuto o nich bylo až v letech 2013 až 2016 a dosud tyto nároky nebyly vypořádány, dále že žalobci vyvíjeli činnost k uspokojení svých restitučních nároků, avšak nesprávná výše ocenění těchto nároků žalovanou (na němž trvala až do roku 2019) neumožňovala jejich vyrovnání a že nároky žalobců nebyly ohodnoceny žalovanou řádně ani po té, co žalobci podali dne 23. 7. 2018 žádost o jejich přecenění. Jeho závěry tak nelze označit za přičící se ani konkluzím obsaženým v žalované citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2772/2015 (bylo-li v něm dovozeno, že liknavost či svévoli je možno spatřovat v takovém přístupu žalované, který bezdůvodně a protizákonným způsobem oddaluje možnost uspokojení restitučního nároku konkrétního restituenta), ani za rozporné s usnesením Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2020, sp. zn. III. ÚS 3370/20 (je-li v něm poukazováno na to, že nebyla-li prokázána odpovídající aktivita žalobce směřující k přecenění jeho restitučního nároku, je tím současně vyloučena liknavost či svévole na straně žalované). Nevýznamné v této souvislosti není ani to, že závěr o liknavosti žalované byl – kterak uvedl odvolací soud – dovozen i ve skutkově obdobném případě, v němž se jednalo o uspokojování restitučních nároků příbuzných žalobců na základě

týchž rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu jako v souzeném případě. Uvedená konkluze přitom byla v tomto řízení rovněž aprobována usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3138/2020.

Ani při posouzení charakteru odňatých pozemků coby pozemků určených k výstavbě, se odvolací soud neodchýlil od konstantní judikatury dovolacího soudu.

Nejvyšší soud již v minulosti vícekrát konstatoval, že cena jiného vhodného pozemku, jehož převod je určen k uspokojení restitučního nároku podle § 11a zákona o půdě má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě (popř. jejímu právnímu předchůdci) odňat (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2003, sp. zn. 28 Cdo 101/2003, ze dne 21. 2. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1518/2007, či ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. 28 Cdo 2699/2008). Smyslem tohoto postupu je zachování identity v charakteru pozemků v tom směru, že rozhodný je jejich charakter, a tedy i hodnota ke dni odnětí státem. Za pozemky určené k výstavbě je ovšem nutno poskytnout osobě oprávněné náhradu jako za pozemky určené pro stavbu ve smyslu § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., byť byly v době převodu či přechodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské, byly-li určeny ke stavbě, kupř. na základě v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby či z důvodu bezprostřední realizace výstavby (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1024/2018, ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5345/2017, ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. 28 Cdo 565/2018, či ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017). Nejvyšší soud přitom konstantně aprobuje flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků, v rámci něhož soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neulpívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1227/2015, nebo ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4120/2016, a rozhodnutí v něm citovaná); judikatura Nejvyššího soudu poukazem na územně plánovací dokumentaci, účel vykoupení pozemku či následnou realizaci výstavby neurčuje taxativně hlediska, jež musí být naplněna současně (být tomu tak nepochybně být může), aby byl posuzovaný pozemek pokládán za stavební, nýbrž příkladmo vyjmenovává konkrétní faktory, jež mohou – vždy s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem věci – k závěru o stavební povaze pozemku vést (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1964/2017, či ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3689/2015).

Výše restitučního nároku (náhrady) se následně odvozuje od ceny odňatých pozemků, již jest – s ohledem na § 28a zákona o půdě – určit právě v cenách platných ke dni 24. června 1991, podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1518/2007). Samotné zjišťování ceny nemovitosti a její určení je pak otázkou zejména skutkových zjištění, jejichž kvalifikované posouzení si zpravidla vyžaduje i odborné znalosti (§ 127 odst. 1 o. s. ř.). Byl-li v tomto směru podán (předložen znalecký posudek - § 127a o. s. ř.), podléhá i takový důkaz hodnocení podle zásad vyjádřených v § 132 o. s. ř., tedy nikoliv co do odborných závěrů ve smyslu jejich správnosti, nýbrž z pohledu přesvědčivosti posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logického odůvodnění znaleckého nálezu a jeho souladu s ostatními důkazy (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Cdon 24/94, uveřejněný pod č. 33/1995 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Odvolací soud se nezpronevěřil právě citované judikatuře dovolacího soudu, jestliže svůj závěr o stavebním charakteru odňatých pozemků PK číslo 12 a PK číslo

515 opřel nejen o znalecký posudek Ing. Zdeňka Tomíčka a sdělení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy ze dne 31. 5. 2018, ale i o dobovou územně plánovací dokumentaci z roku 1933 a z roku 1938, podle níž byl pozemek PK číslo 12 v k. ú. Libeň/Střížkov ještě v době odnětí (tedy v roce 1949) určen k zastavění (mimo jiné) komunikacemi a pozemek PK číslo 515 v k. ú. Libeň/Střížkov byl součástí tzv. intravilánu obce z větší části zastavěného nebo vyznačeného jako souvislý celek k zástavbě včetně dopravní infrastruktury. Vzdor mínění dovolatelky tak napadené rozhodnutí odvolacího soudu není založeno na prosté konkluzi, že by všechny pozemky v zastavěném území obce bylo nutno ocenit jako pozemky stavební či jako pozemky určené pro stavbu. Rovněž tak není možno v této souvislosti pominout, že o stavebním charakteru uvedených pozemků svědčí samotná správní rozhodnutí žalované o nárocích žalobců, v nichž bylo uvedeno, že pozemky byly v době přechodu na stát součástí zemědělské usedlosti č. p. 1 v k. ú. Střížkov, ale podstatná část této usedlosti byla následně demolována a pozemky byly zastavěny bytovými domy, stavbami občanské vybavenosti, přístupovými komunikacemi, manipulačními plochami, popřípadě tvořily zeleň ve funkčním celku se zastavěnými plochami v souladu s platným územním plánem hlavního města Prahy (viz odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně).

Přípustnost dovolání nemůže založit ani nesouhlas žalované s neprovedením srážky ze zjištěné hodnoty nevydaného pozemku PK číslo 515 ve výši 60 %. Dovolatelka svými argumenty v tomto směru totiž zpochybňuje odborné závěry čerpané soudy ze znaleckého posudku (vypracovaného zejména znalcem Ing. Tomíčkem) či jemu předcházející zjištění o okolnostech týkajících se stavu uvedeného pozemku, jež byly předmětem tohoto odborného posouzení, čímž napadá správnost hodnocení v řízení provedených důkazů, jež není otázkou právní, ale otázkou skutkových zjištění (k tomu srov. např. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1663/2009; shodně též usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 710/09). Tyto námitky tak nevystihují jediný způsobilý dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. a nezakládají žádnou kvalifikovanou otázku hmotného či procesního práva, způsobilou odůvodnit přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

I v poměrech projednávané věci platí závěr vyslovený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1024/2018, že „příslušná ustanovení cenového předpisu soudy neaplikovaly nikoliv snad proto, že by jejich aplikaci považovaly za vyloučenou a priori, nýbrž se zřetelem ke svým individuálním skutkovým závěrům, vzhledem k nimž podmínky užití ustanovení cenového předpisu o dovolatelkou uplatňovaných srážkách ceny neměly za naplněné“ (k tomu srov. závěry posudku podaného znalcem Ing. Tomíčkem, jenž při ocenění odňatých a nevydaných pozemků zvažoval použití srážek podle přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb., důvod pro uplatnění některých srážek shledal, nikoliv však pro tzv. nesrostlost se souvislou zástavbou, i když se tímto důvodem zabýval). Sama žalovaná ostatně uvádí, že ani v jí předloženém znaleckém posudku Ing. Zdeňka Bureše nebyla jí požadovaná srážka provedena.

Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nezakládají ani námitky žalované směřující vůči způsobu, jakým soudy hodnotily v řízení předložený znalecký posudek Ing. Tomíčka, neboť jejich postup není rozporný s judikaturou dovozenými zásadami, dle nichž je třeba hodnotit důkaz znaleckým posudkem (dále též srovnej rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 1561/2010, ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5247/2015, a ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. 25 Cdo 4712/2016, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 26 Cdo 2704/2015, ale i dovolatelkou citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne

12. 6. 2018, sp. zn. 28 Cdo 430/2018 a rozsudek ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5138/2014), jestliže vycházely zejména z písemného posudku uvedeného znalce, k jehož obsahu byl tento znalec v průběhu řízení rovněž vyslechnut, zohlednily námítky žalované a dospěly k závěru, že uvedený znalecký posudek je přesvědčivý a že o jeho odborných závěrech nemají pochybnosti. Nebylo tedy možno dovést, že by soudy nepodrobily uvedený znalecký posudek vyžadovanému kritickému zhodnocení, a to i v návaznosti na další, v řízení předložené, znalecké posudky.

Rozsudek odvolacího soudu byl dovolatelkou výslovně napaden v plném rozsahu, a je tudíž třeba zkonstatovat, že v části směřující proti výrokům, jimiž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, není dovolání přípustné podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Jelikož dovolání žalované nebylo shledáno přípustným, Nejvyšší soud je podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Výrok o nákladech dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243c odst. odst. 3 věta první o. s. ř. za současného použití ustanovení § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 část věty před středníkem a § 146 odst. 3 o. s. ř. Protože dovolání žalované bylo odmítnuto a žalobcům vznikly v dovolacím řízení náklady související se zastupováním advokátem, je žalovaná povinna žalobcům tyto náklady nahradit. Výše náhrady nákladů dovolacího řízení činí celkovou částku 17 148,12 Kč. Náhrada v uvedené výši vychází ze součtu mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření k dovolání) při zastupování tří osob ve výši 13 872 Kč (tarifní hodnota odpovídá hodnotě uspokojeného restitučního nároku ve výši 116 766,12 Kč) - § 1 odst. 2, § 2 odst. 1, § 6 odst. 1, § 7 bod 6, § 8 odst. 1 a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a náhrady paušálně určených hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč - § 11 odst. 1 písm. k) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty [§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. a § 14a odst. 1 advokátního tarifu a § 23a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů] navyšují se výše uvedené položky náhrady nákladů právního zastoupení o náhradu 21% daně z přidané hodnoty ve výši 2 976,12 Kč.

Místem splnění náhradové povinnosti je zástupce žalobců, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o. s. ř.). Lhůta ke splnění povinnosti byla určena podle ustanovení § 160 odst. 1, část věty před středníkem a § 167 odst. 2 o. s. ř., neboť ke stanovení lhůty jiné neshledal dovolací soud žádný důvod.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 26. 4. 2022

Mgr. Zdeněk Sajdl v. r.  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Martina Navrátilová, DiS.